

Прѣкованъ *пр.* 1) кованный: Омий си, моме, главата, Та да те, моме, исплетем У ситни, дребни вѣтици у прекòвани рѣдове. *Пс.* 18, 451. 2) обкованный: Прѣви-а (овчаръ) носи прикованъ кривакъ. *М.* 39.

Прѣколѣничъ *м. св.* преклоню колѣна: Съ очи наведени на долу, прѣколиничила. *Зк.* 3.

Прѣкомъ *нар.* мимоходомъ: Прѣкомъ ще поменѣ само и то за свидѣтельство на това събитие, че... *Пс.* 1, 119.

Прѣкопѣжъ *м. св.* **Прѣкопѣвамъ** *м. дл.* перекопаю, перекапываю: Тѣхъ лозы рѣжжѣ надъ сводове, какъ то и лозия на земѣ, натурявѣтъ гы, нѣ не гы прикупавѣтъ; защо то тѣхно стѣбло корена става довольно дебѣло. *Пк.* 76—77. Шипцъ ся сади и прикопава какъ то и лозие. *иб.* Ще ида, уйчо, ще ида Въ нивята, уйчо, въ лозята: Да си нивята пожена, Да си лозята прѣкопамъ. *Зюмбюль,* 57. Прѣкопахте ли лозята—Поженахте ли нивята? *Мом. сѣла,* 39.

Прѣкоренъ *пр.* бранный. **Прѣкорна дума** бранное слово (или брань). **Прѣкорно име** бранное прозвище: (Трѣбва) да ся махнѣтъ изъ училища-та прѣчкы-ты, плѣсници-ты, прѣкорны-ты думы и *пр.* *Л. Д.* 1869 *р.* 188. А пакъ други-тѣ, ядосаны, хващѣтъ да ми думѣтъ прѣкорны имена. *Ч.* 107.

Прекор(ъ)òсвамъ *м. дл.* даю прозвище: А комшия му на сиргията, Хаджи Тумтумъ нѣкой си прекорьòсванъ, прибави на подбивѣ. *Пс.* 1, 121. Хаджи Иванчо, иначе „трѣвненската света богородичка“ прекорòсванъ. *иб.* 2, 129. *ср.* прѣкорѣжъ.

Прѣкоръ *с. м.* прозвище (*первоначально въ брачномъ или насмѣшливомъ см.*); фамилія: За благодареніе обсыпываю простодушны-ты селяны съ най-укорны-ты думы и прѣкоре. *Л. Д.* 1869 *р.* 200. Единъ попъ или калугеръ, кому-то прѣкоръ-тѣ былъ Кутличъ, кога-то валялъ дѣждь и градъ, той молилъ св. Врьтоломѣя и св. Германа да побіѣтъ всякы-тѣ нивы, само да вардѣтъ нѣговѣ-тѣ, а градъ-тѣ очюкалъ най-много нѣговѣ-тѣ. *Ч.* 136. „Менѣ ма выкатъ, сыно, дяду Іофчу, а прѣкоръ-тѣ ни е Чѣкъръ-оларъ. *Зк.* 38. Надписъ-тѣ на писмо-то трѣбва да носи имя-то и прѣкора или званіе-то на кого-то ся праща. *Л. Д.* 1869 *р.* 45.

Прѣкорѣжъ *м. св.* **Прѣкѣрямъ** **Прѣкорѣвамъ** *м. дл.* 1) дамъ, даю прозвище (*преимущественно бранное*): Сухиятъ дѣлничень челѣкъ, студениятъ и дървеніяты Францъ, или както ме прекорехте оште (*und wie die Titelchen alle heißen mögen*), *Рш.* 6. 2) укорю,—рю, осужу, осуждаю (*син.* укорѣ, укарямъ): Гледайте добрѣ да не похабите дѣцата си като гы насилвате много да учѣтъ, или гы наказвате и прѣкорявате. *Л. Д.* 1872 *р.* 153. Такъвъ, ако да го прѣкоряше нѣкой за долній му родъ, отговорилъ бы. *иб.* 1873 *р.* 189. Кой-то выка и прѣкаря